

— Бей ефенди, дай воля да...

— Назадъ! искрещъ Тосунъ-бей, па бодна коня и тръгнх.

Ордата мръднх пагъ. Зурнитъ и тжпанитъ гръмнахж. Потокътъ повлѣче Огнянова назадъ...

Бѣше безумно да се мисли за въспротивление, или за пробивание навалищата, която наводняваше околността. Нещастниятъ, съ отчаяние въ душата, се остави на течението. Той бѣше унищоженъ, убитъ. Последната му надѣжда загинваше. Той вървѣше машинално напредъ, като въ сънъ, тласканъ и застѣпанъ отъ буйнитѣ тълпи, отъ часъ на часъ по-голъми и по-звѣрски весели... И човѣшката вълна го отнасяше се назадъ, се назадъ, къмъ голитѣ ржтове, задъ които се крие Клисура.

XXXI.

Ново покушение.

Сганьта на Тосунъ-бея стигнх при вечеръ въ Рахманлари, още повече нарасла и фанатизирана. Тя завари вече тамъ друга сганъ турци, надошле отъ околнитѣ села, които очаквахж неж. Прочее, Тосунъ-бей щѣше да нападне утрѣ Клисура съ една сила отъ около двѣ хиляди души.

Селото бѣше натъпкано съ свѣтъ. То едвамъ побираше тия нови гости. Понеже ноцъта бѣше ясна, повечето налѣгахж на улицитѣ да спятъ.

Сжщото стори и Огняновъ, по неволя.

Той лежеше самъ, на едно купище, тъкмо срѣщу хана, който се държеше отъ бѣлочерковчанина.

Макаръ и късно, прозорцитѣ на хана още свѣтѣхж. Вжтрѣ бѣше още пълно.

Огняновъ бѣше рѣшилъ, та и не можеше инакъ, да не спи. Той бѣше длъженъ да се опита тазъ ноцъ, дори